

Kraj posvátné žáby

KNĚŽEVESKO NA RAKOVNICKU

Kněževes založila kněžna Libuše. „Zde budiž ves!“ kázala vizionářsky. Než udivení průvodci vydechli „Tady?“, spatřili ve vykopaném dolíku posvátnou rosničku. Diskutovat nebylo o čem. Dodnes má Kněževes žabu ve svém znaku.

FOTO: RICHARD GRÉGR

Kostel
v Kněževsi

Kdysi sem na Rakovnicko v závěru léta přijížděly stovky brigádníků a zdejší chmelnice ožívaly atmosférou, tak známou z legendárního filmu o „starcích“ na chmelu. A po koleji občas „prodýmal“ vlak. Dávno to už odvál čas.

Samotná Kněževes bývala městysem slavným, centrem a velmocí zdejšího chmelařství, jak dokazují věžáky sušáren. Dnes je alespoň „hlavním městem“ mikroregionu Kněževsko, který vznikl v roce 1999 na podporu činnosti a všestranného rozvoje kraje. Leží při „karlovarské“ silnici na severozápad od Rakovníka.

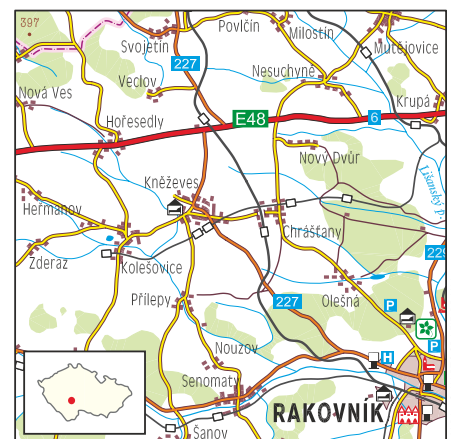
Krátce si jej představme. Do nejvýchodnější položené Olešné je z Rakovníka zhruba pět kilometrů, na druhý konec do Kolečova o patnáct dál. Do území mezi tím se vejdu Chrástany s Novým Dvorem, Děkov s Novou Vsí a Vlkovem, Hořesedly, Hořovičky s Bukovem, Hokovem a Vrbicí, Kolečov, Kolečovice s Heřmanovem a Zderazí, Olešná, Přílepy i Svojetín s Veclovem.

Nostalgie dávných Sudet

Řezáč František Josef Polehradský ve svých Obrazech země České čili Pohledu na vlast Čechů, vydaných v roce 1848, tvrdí o rakovnickém kraji, že se zde mluví „zcela a jistě česky“. Když Emanuel Fait o půl století po-

zději psal pod redakcí Aloise Jiráska článek do mnohadiálních Čech, které vydával známý nakladatel Jan Otto, už tak sebejistý nebyl.

Jsme totiž na hranicích dávných Sudet, které víceméně respektovaly území starého podbořanského a rakovnického kraje. Poměr mezi českým a německým obyvatel-

Socha
kněže-
ského
svato-
stánku

MAPA: © KARTOGRAFIE PRAHA